

Jul med Jesus (hvem?): Trine Rein.

Sondre Bratland er blant de få som minner om at jula opprinnelig handlet om hjemløse, på albumet «**Jol i mi song**». Tittelsangen har han skrevet tekst til selv: «Det er jol i mi song, det er von i mitt sinn/for di at han byr alle heimlause inn», synger Bratland, med malmrøsten sin, og gir litt tiltrengt alvor til jula. Men dette når ikke opp til Bratlands egen juleklassiker «Rosa frå Betlehem» fra 1991, en epokegjørende innspilling gjort i Betlehem sammen med et palestinsk barnekor. «Jol i mi song», til sammenligning, er god og velment, men bidrar til å understreke poenget om jula for nordmenn. Det er egentlig bare en plate i bunken her som virkelig åpner for en større julehorisont, «**Pacem**» med harpisten Ellen Sejersted Bødtker. Bak et latterlig cover – hvorfor har hun dratt harpa opp på operataket? Det ser ut som om Sølvgutten holder på å skli ned? – er dette en plate med seriøs intensjon, med en julemesse som blant annet setter tekst fra Barack Obamas tale i Kairo 2009 sammen med urkirkelig latinsk liturgi, og avslutter med å lyse Guds fred over alle.

Trine Rein har gått motsatt vei fra Aasmund Nordstoga, og er en av de få i bunken som bare synger om Jesus. Hennes «**Julegaven**» har noe de fleste andre platene mangler: Et budskap framført med entusiasme og oppriktig glød. Trine Rein virker glad for å ha funnet Jesus og plata er preget av trangten til å formidle dette, med utgangspunkt i amerikansk gospel. Rein har gjort mye rart, men hun er undervurdert som vokalist, og her synger hun bra. Hun er

heller ikke propagandist for det stivpyntede uoppnåelige julehjemmet, her betyr hjem like gjerne himmelen, eller menigheten.

Så hvor er hjem for damene i **Tre Sopranos** – «en vennegjeng fra Telemark»? De gir ut plata «**Sanger til desember**» basert på en lokalt populær juleforestilling. Repertoaret er tilsynelatende valgt uten tanke på tid og sted – Harry Connick Jr, Landstad, Grieg, tysk og svensk folkton, Ave Maria, bluegrass og banjo på «Høyr kor engler syng fra sky». Kari Bremnes er gjeste-nordlending på «Desemberbarn», og sannelig får ikke Trygve Hoff plass her også, med «Den store stjerna». Jeg skjønner ikke dette. Hvor er det de vil? Og hva er greia med dette omslaget? Hvorfor spiser de jordbær? Og hvorfor krangler de om gavene? Bor de alle tre i samme vakre rosemalte herregård, der de lykkelig varter opp med julecupcakes? Ånei, «vi vil gjerne få takke Telemark Fylkesmuseum for lån av fantastiske lokaler», står det med liten skrift her.

Det er bare en plate som har et cover som minner om noe virkelig: **Suntorns** er et juleprosjekt for en gjeng Oslo-musikere som ellers spiller i obskure indie-band (My Little Pony, Monzano m.fl.). De har lagd åtte egne julelåter og spilt inn to coverlåter av moderne amerikanske indie-band. Alle handler om hvordan jula føles for unge folk i Oslo i 2011. De prøver ikke å være smarte eller alternative, de dresser ikke opp musikken sin eller plata si med kulisser og glitter. På omslaget stiller de med lusekofter og kaffekopper i en typisk Oslo øst-bygård. Selvsagt er dette også en form for imagebygging. Men det ser iallfall ut sånn som det gjør i bygårder på Tøyen, der bandet har studio. Jeg har feiret jul i sånne leiligheter flere ganger, det har fetteren min også. Jeg vet ikke om noen som har feiret jul på Telemark Fylkesmuseum, sannsynligvis ikke Tre Sopranos engang. Suntorns er hjemme og de får meg til å føle meg hjemme også.

Og det er jo det vi alle skal, hjem til jul. Men hvor var nå det igjen?

bernt.erik.pedersen@dagsavisen.no

BERNT ERIK PEDERSEN

Jul i Tøyengata: Endelig hjemme hos noen, i dette tilfelle Suntorns.

FOTO: SPOON TRAIN AUDIO

Deep Purple

Tirsdag spiller Deep Purple i Oslo igjen – denne gangen med 38 musikere fra Neue Philharmonie Frankfurt i ryggen. Men fortsatt er det rock 'n' roll, forsikrer Ian Gillan.

Deep Purple, med filharmonisk orkester igjen. Jeg rekker bare så vidt å mumle filharm ... før Ian Gillan tilbakeviser alt.

– Jeg er forbløffet over alle misforståelsene som er ute og går. Dette er fortsatt rock 'n' roll, bare med et utvidet band. De er mer som Count Basies orkester. Vi gjorde det samme i USA i sommer, men da med et nytt orkester hver dag. Mye av musikken vår svinger, vi legger vekt på strykerne i mer bluespregede låter, og de mer funky greiene bruker vi blåserseksjonen.

Derved ryker den planlagte framdriften i dette intervjuet. Som nå skulle gått tilbake til den gangen i 1969 da Ian Gillan ble med i Deep Purple, og første plata var «Concerto for Group And Orchestra». Med besetningen som er kjent som Mk II, de klassiske Deep Purple, med Gillan,

Roger Glover, Ian Paice, Richie Blackmore og Jon Lord i tillegg. Og selveste Royal Philharmonic Orchestra. Ei plate med store ambisjoner, men uegnet til å ta dem ut til et større publikum. De neste platene, derimot: «Deep Purple In Rock» (den med gruppa hogget i stein som de amerikanske presidentene i Mont Rushmore) og «Machine Head» (den med «Smoke On The Water») gjorde dem til en av de største gruppene i verden. Konsertplata «Live In Japan» satt ny standard for gigantisk rock 'n' roll. Men etter «Who Do We Think We Are» i 1973 sluttet Ian Gillan overraskende. David Coverdale tok over, Deep Purple fortsatte med en lang rekke forskjellige utgaver, men Mk II kom sammen igjen i 1994, gikk fra hverandre, kom sammen igjen, og så videre. Når var det best?

– Den første perioden, fra 1969 til